

Biskop i Nidaros Herborg Oline Finnset

**Visitas i Leksvik og Stranda,
Stadsbygd, Rissa, Hasselvika og
Sør-Stjørna sokn i Fosen prosti**

**22. november – 2. desember
2018**

**Visitasforedrag
Søndag 2. desember 2018**

1 Innledning.

Å være på visitas i Indre Fosen kommune, i soknene Leksvik og Stranda, Stadsbygd og Rissa, Hasselvika og Sør-Stjørna har vært en lang rekke av høydepunkt. Det er sterke bånd mellom kirka og folket her. Det er ikke bare historiske årsaker til det: Her arbeider ansatte og frivillige målbevisst med å bygge gode og åpne fellesskap og ivaretakende lokalsamfunn. Slik blir Den norske kirkes visjon om å skape «Mer himmel på jorda» til levende liv.

Den kristne tro og tradisjon utgjør en dyp strøm i historien vår og i vårt liv som fellesskap. For alle lokalsamfunn er det en gave å ha ei kirke i sin midte. Vi kan beskrive kirkebygget som et fortettet, fysisk uttrykk for lokalsamfunnets historie. Dette fant et sterkt uttrykk i en av gudstjeneste hvor *barna* deltok aktivt: I Stadsbygd var det utdeling av bok til fireåringene, og vi hadde fått besøk både av et esel og av en konge. Stemninga var høy. Biskopen samtaler med barna og alle som er i kirka. Og vi snakker om å være sammen i kirka. En av fireåringene roper det ut: «det er **kirka mi!**» Han bare fastslo det han. Slik vi ønsker at alle kan si – både om kirkebygget – og om fellesskapet det skal romme: *det er kirka mi!*

Kirkene våre er bygd for liv og felleskap. Kirka er ikke – og skal ikke være et museum. Den er et rom som *inviterer* oss. De gamle byggmesterne skapte rom som fremdeles kan gi oss *nærhet* til hverandre, og møter med den levende Gud. Sammen kan vi gå ut som oppreiste mennesker, med håp og tro.

«Det er kirka mi!» Dette utropet kan stå som ei oppsummering av det vi har hatt sammen disse visitas-dagene i Indre Fosen kommune. Visitasen har vært lagt over fire hverdager og to søndager, slik at vi har hatt tid til mange gudstjenester. Gudstjeneste i den gamle Leksvik kirke, med dåp og barnekor i sving, morgengudstjeneste i Stranda, lysmesse på ettermiddagen sammen med mange barn og unge i Ramsvik, familiegudstjeneste i Stadsbygd, og nå visitas- og familiegudstjeneste sammen med dåpsfølger og «Lys Våken» - deltakere i Rissa.

For meg og for de som har deltatt i følget mitt, prost Brita Hardeberg og kirkefagsjef Inge Torset, gjør det et sterkt inntrykk å bli tatt så godt imot og kjenne på kjærligheten til kirka, som vi har møtt så mange uttrykk for. Vi kjenner

på at vi har en felles oppgave i å bygge og styrke gode og levende lokalsamfunn. Her har ei levende folkekirke en viktig rolle å spille i samfunnet.

Bispevisitasen er en gammel institusjon. I hundrevis av år har biskopene gjennomført disse systematiske besøkene i menighetene: og *sett* hvordan det står til med medarbeidere og menighet. Formålet med visitasene er å støtte, inspirere og veilede menigheter og ansatte, og synliggjøre kirkas nærvær i lokalsamfunnet. Visitasene er en av biskopens nøkkel-oppgaver. Den er en termometer på hvordan det står til lokalt. Den skal skape rom for å samtale om dagens situasjon om hvor og hvordan veien går videre for lokalmenighetene. Visitasen skal være med på å legge til rette for at kirka enda bedre kan fylle sin oppgave: å være en sammenheng hvor vi får del i Guds nåde og kjærlighet, tro og håp, frimodighet og glede.

I Indre Fosen har dere tatt et viktig veivalg. Dere har *frivillig* gått inn i en prosess med å slå to kommuner sammen til en ny: Gamle Leksvik og Rissa kommuner har hatt en godt forankret demokratisk prosess på dette, sammen. Det har vært inspirerende å høre ledelsen i den nye kommunen fortelle om hvordan de har tenkt, og satt i gang arbeidet med å bygge en ny, felles kultur. Kommuneledelsen har vært opptatt av at alle skal få være delaktige i prosessen. Dere har selv villet være med og definere hvilken vei fellesskapet skal gå, og skape noe nytt. Det vil jeg berømme dere for!

I forarbeidet til visitasen har prostens et stort ansvar for å planlegge og peke på viktige tema for visitasen. Hvordan denne forberedelsen skjer, får også følger for hva som kan være *effekten* av et slikt organisert tilsyn som visitasen er. Hva er det fokus på i rapportene, hvilke tema er det aktuelt å ta opp, hva inneholder programmet for selve visitasdagene? Denne gangen har visitasen også vært en anledning for ledelsen i den nye kommunen å få en felles gjennomgang av nye ansvarsområder: Prost Brita har samarbeidet tett med Indre Fosen kommune i forberedelsen av visitasen; møter med avdelingsledere i de fagområdene hvor kirke og kommune samhandler tettest: helse og omsorg, oppvekst, bygg og anlegg. Dette har tydeliggjort hvor innvevd kirkelig virksomhet er i mange av kommunens sentrale oppgaver, og kirkas rolle som tydelig og nærværende samarbeidspart for fellesskapet. Håpet er at denne nye måten å organisere

forberedelse av en visitas også har skapt en kontakt og innsikt som får betydning på lengre sikt.

Takk særlig til prost Brita og rådmann Vigdis Bolås som har arbeidet tett sammen i disse forberedelsene!

Beslutninga om å danne en ny kommune får også følger for organiseringa av den lokale kirka: det er blitt ett, nytt fellesråd. Mange kirkelige medarbeidere har fått en kollega med samme oppgaver som en selv: to kantorer, to diakoner, to trosopplærere osv. Det skaper nye muligheter for samarbeid: konsertserien i alle kommunens åtte kirker dette året, er et godt eksempel på det. Verket «Vi er heime no» har en tittel som er reine programerklæringa for hva det nye fellesskapet kan få vokse til å bli.

I løpet av de siste 30 årene har kirka fått helt nye ansatte-grupper: før var presten ofte alene om offentlige oppgaver i gudstjeneste- og menighetsliv. Kirkeloven i -97 ga oss kirkeverger, og overførte arbeidsgiveransvar, ansvar for gravplasser og kirkebygg til fellesrådene. Barn, unge og voksne har inntatt gudstjenesten med ulike oppgaver som medliturger og sterkere deltakelse. Trosopplæringsreform, satsing på diakoni og kirkemusikk og kulturarbeid har skapt nye medarbeidere, nye arbeidsformer og rom for deltakelse for flere.

I årene som kommer, vil det nok bli vanskeligere å skaffe prester i alle stillinger. Det er viktig nå å peke på alle de arbeidsfeltene som andre tar seg av, og som gjør at prestedtjenesten kan konsentrere seg om det som er prestens hovedoppgaver: det vi omtaler som «tjenesten med Ord og sakrament»: forkynnelsen og gudstjenestens innhold med dåp og nattverd, gravferd, sjelesorg. I mange av disse oppgavene samarbeider presten med andre gode medarbeidere, og det er gledelig å se at i disse stillingene er det gode og kompetente medarbeidere i Indre Fosen.

2 Rapportar og visitasfokus.

Til visitasen er det utarbeidet gode og oversiktlige rapportar om menighetenes virksomhet og rammevilkår. Sokneprestene Verena Grønning, Thala Juul Holm og Ingunn Aarseth Høivik har i samråd med menighetsrådene utarbeidet visitasberetningar for den kirkelige virksomheten i soknene. Kirkeverge Svanhild Sveaas Skrøvdal har levert

fellesrådets rapport om kirker og kirkegårder og lokale rammevilkår. Prost Brita Hardeberg har utarbeidet befaringsrapport for kirker, kirkegårder og gravplasser. Prost Brita har ikke minst koordinert arbeidet med å forberede visitasen og legge til rette for gode møter og gode samtaler. Tusen takk til dere alle!

De lokale rapportene har gitt både oversikt og innsikt og vært viktig for arbeidet under visitasen. Rapportene har vært utgangspunkt for samtalene i rådene. De har også gitt gode innspill til samtalene med Indre Fosen kommune om samhandling mellom kirke og kommune innenfor ulike områder.

Rapportene vil være en del av visitasprotokollen og noe av grunnlaget for oppfølging etter visitasen. Visitasens rapporter og program vil følge visitasprotokollen.

3 Møte med menighetsrådene

I møte med rådene vil jeg innledningsvis uttrykke en stor takk for de enkelte rådsmedlemmenes engasjement for kirka i lokalsamfunnet sitt. Takk for innsats og trofasthet!

Om noen måneder skal dere starte arbeidet med å forberede neste års kirkevalg. Takk til dere som da gir stafettpinnen videre og takk til dere som velger å ta gjenvalg og stille seg til disposisjon for nye år. Kontinuitet og fornyelse er et godt grunnlag for å videreføre kirkelig nærvær som både har røtter og vinger.

Rådenes arbeid, engasjement og utfordringer er beskrevet i visitasens rapporter og gir refleksjoner om det å være kirke i Indre Fosen. For detaljer henviser vi til rapportene.

Arbeidet i de kirkelige rådene har gjennom de siste årene vært preget av to viktige prosesser: - arbeidet med å etablere den nye kommunen og det nye fellesrådet fra 01.01.2018 og forsøket med å samle fire menighetsråd til Rissa kirkelige råd.

Organisasjonsutvikling og endringsledelse er alltid krevende. Slikt arbeid gir alltid muligheter for å skape noe nytt. Samtidig vil det alltid være en frykt for å miste noe av det som har vært - innarbeidede tradisjoner, tryggheten i det som er kjent og kjært, kontroll over det som er før var «bare mitt.»

Dere har opplevd det samme som alle opplever når to skal bli til ett: Man må gi for å få. Man må møte hverandre med vilje til kompromiss for å finne felles løsninger. Man må ville hverandre vel og bidra til å sikre det som er viktig for den andre, for at alle skal kjenne eierskap til og glede over det nye samlivet.

Noen vil kjenne at det var krevende å komme seg gjennom noen vanskelige passasjer. Derfor er det viktig å respektere og være lojal - også mot vanskelige beslutninger, sette punktum og bruke mer krefter på det som ligger foran enn på det som ligger bak.

I forsøket med Rissa kirkelige råd tenkes det ulikt om de erfaringene som er gjort. Fra Rissa og Hasselvika oppleves det at forsøket har gitt større avstand til de ansatte, mindre oversikt over økonomi og dårligere informasjonsflyt. Her ønsker en seg tilbake til gammel rådsstruktur. Men både Stadsbygd og Sør-Stjørna tenker positivt om forsøket med en større enhet. Kanskje kan vi ut av dette lese noe om ulikt ståsted, ulike behov og et område som kanskje er for stort til å favne alle bygdene på en god nok måte.

Mye kan tyde på at forsøksperioden ikke har gitt noe klart svar på fremtidig rådsstruktur. Uansett vil det være viktig å lytte til de lokale innspill og tilbakemeldinger både på det som trengs justering og det som er blitt bra. Men jeg vil berømme rådene for motet til å arbeide med å etablere en mer rasjonell rådsstruktur. Kanskje skulle en nå se med nye øyne på alle menighetene i det nye fellesrådsområdet. Kanskje skulle Stranda og Stadsbygd snakke sammen for å minske strekket i gamle Rissa fellesrådsområde. Uansett – dette må dere finne ut av lokalt. For det er dere som eier både fortida og fremtida i Indre Fosen.

Fra rapportene og fra møtet med menighetsrådene ønsker jeg å stanse ved noen temaer:

- Kjærligheten til kirkene er sterk og engasjementet vitner om dype tradisjoner og røtter. Kirkene er en del av folkets og bygdas liv. Kirkene er «kjerka vårres og kjerka mi» - et sted å høre til og høre hjemme. De mange kirkebyggene er et tydelig vitnesbyrd om dette. I dag er de imidlertid også en utfordring. De skal fylles med innhold, brukes og vedlikeholdes. Med begrensede ressurser og helt andre kommunikasjonsmidler enn da mange av dem ble bygd, må vi kanskje tørre å tenke tanken på at noen av dem kan ha utspilt sin rolle. Uavhengig av kirkebyggene er folkekirka sitt

oppdrag å være til stede over alt og for alle. Lokalt nærvær handler om bygg og anlegg, men enda mer om mennesker. Riktig antall kirkebygg handler om å balansere mellom lønnsmidler til kirkelige medarbeidere og ressursbruken på bygg og anlegg.

- Både rapportene og visitasen gjenspeiler et gudstjenesteliv med en klar folkekirkelig profil. Mens oppslutningen om de ordinære gudstjenestene over tid har vært synkende, er det stor oppslutning om kirkelige handlinger, om de gudstjenestene som har befestet seg som viktige tradisjonsgudstjenester og om gudstjenester med tydelig profil og målgruppe. Nattverdsøkningen er gledelig god. Her har bønnevandring, nattverd med intinksjon og barnas naturlige deltakelse endret mange menneskers nattverdpraksis. Dåp, konfirmasjon og begravelse favner nesten alle.

Uavhengig av statistikk og utvikling vil jeg oppfordre prost og sokneprester, menighetsråd og kirkeverge til å legge til rette for en kontinuerlig samtale om gudstjenesten. Denne samtalen må handle både om gudstjenestens innhold, sted, form og rytme. Hva er de viktige dagene? Hvor er de gode stedene? Hvem kan være de gode samarbeidspartene? Når Saniteten er medarrangør, utvides eierskapet til gudstjenesten. En gudstjeneste som feires i et gårdstun eller i en heim, blir automatisk annerledes og nærere. Her vil jeg utfordre alle til å tenke kreativt og prøve ut gode ideer.

- En stor endring i gudstjenestelivet gjennom noen tiår er de frivilliges og medliturgenes medansvar og deltakelse. I gudstjenesten handler det om å utvide eierskapet til gudstjenestefeiringen. Frivillighet handler om oppgaver og medansvar, om tilhørighet og engasjement. Men dypest sett handler det om rikdommen ved å få gi av seg selv og å være til for andre: Gudstjenesten er hele menighetens gudstjenestefeiring.

4 Trønderkulturens kollektive fromhets- og trosuttrykk

Et midtnorsk karaktertrekk er «Trønderkulturens kollektive fromhets- og trosuttrykk». Vi tror ikke bare en og en, men også sammen, innenfor et fellesskap. Livene våre er alltid samliv - på ulikt vis og på ulike arenaer – både i

kirka og i samfunnet, i idrettslaget, i familien og nabolaget, i de sammenhengene vi utfolder våre interesser og engasjerer oss. Vi søker tilhørighet til ulike fellesskap og har personer som representerer oss i den gruppen eller laget vi tilhører. Og vi opplever det som tjenlig at det er en som setter ord på det som er gyldig for flere, som fortolker det som blir gjort, som på vegne av fellesskapet setter ord på de verdiene som gjelder. I kirka er det presten som fungerer som «troskollektivets talsperson», som setter ord på vår felles tro,- og fremstår som fortolker av våre høyst ulike måter å bære med oss troen og verdiene våre. I et stort troskollektiv er det viktig å se og anerkjenne ulike trosuttrykk, også den tro og kjærlighet som kommer til uttrykk i engasjement for bygg og anlegg, i praktisk arbeid og godt bakverk.

I Trøndelag er kristen tro i mange sammenhenger lettere gjort enn sagt. Dette praktiske og lavmælte trosuttrykket er bærer av en kjærlighet og tilhørighet som sitter dypt. Det ligger mye ekte tro og kjærlighet gjemt i praktisk arbeid. Denne måten å uttrykke sin tro og tilhørighet på – mer preget av handling enn av ord, må anerkjennes som «tro god nok,» - som en kristen trospraksis. Vi må utvikle en større forståelse for at vår tid er preget av et mangfold av kristne trospraksiser. Det er ikke lenger slik at det bare er den trospraksis som har sine røtter i pietismen som ansees ekte tro. Vi kan også spørre oss om ikke den kristne kulturen som mange stiller seg bak, også er et ekte og legitim kristent trosuttrykk.

Dette er folkekirkas dyreste skatt. Tro med ulike uttrykk, ulike hjertejern og ulikt engasjement. Høy himmel. Åpne dører. Kirke av og for alle.

5 Møte med de ansatte

Møtet med de ansatte bekreftet inntrykket av at menighetene har kompetente, gode og engasjerte medarbeidere. Det har vært særlig fint å registrere gleden over at nytt samarbeidsområde har gitt mange et større faglig fellesskap. Flere ansatte som før var alene om sin oppgave, har nå fått en kollega å dele ansvaret med, en kollega å arbeide sammen med både om oppgaver og fagutvikling. Samtidig har jeg også fått høre om ulik bedriftskultur og ulik måte å organisere arbeidet på. Å sette fokus og retning her, er et særlig lederansvar. Nå er utfordringen å lære av hverandre og hente og organisere det beste ut av de ulike

erfaringene og den ulike kompetansen dere bærer med dere. I arbeidet med å forme en ny bedriftskultur tenker jeg at dere har de beste forutsetninger når dere forteller med begeistring om trivsel og humør, om humor og latter, om raus og tverrfaglig støtte og om stolthet over å være kirkelige medarbeidere.

Det har vært så fint å høre om sterk motivasjon og dyp kjærlighet til sitt sted og kirke, om glede over de mange møtene med mennesker i sårbare livsfaser og opplevelsen av at dette er noe av det rikeste ved å være kirkelig medarbeider. Gode relasjoner er viktig både innad i stabene og utad i lokalsamfunnet. Slik bidrar alle ansatte hver på sin måte til at kirka har et godt omdømme.

Møte med de ansatte er et av visitasens viktigste møter. De ansatte er menighetens viktigste ressurs som må tas godt vare på og gis gode rammer. I ei kirke med begrensede ressurser kan det være krevende å tilby store nok stillinger og å være en så god arbeidsgiver som en ønsker. Desto viktigere er det å strekke seg langt og legge best mulig til rette for gode arbeidsforhold og gode tjenester.

I stab og menighet er god kommunikasjon, gjensidig informasjon og gjennomsiktighet grunnleggende for godt medarbeiderskap. Regelmessige møtepunkter for alle som arbeider sammen, er derfor viktig. Det er også faglig oppfølging, arbeidsveiledning og den årlige medarbeidersamtale som alle ansatte skal ha med sin daglige leder.

6 Trosopplæringen

Innen trosopplæringen har dyktige medarbeidere gjennom lang tid gjort godt tverrfaglig arbeid. Jeg er imponert over engasjementet, viljen og evnen til å være til stede på barns og unges premisser. Med kjærlighet og gode tiltak gis barn og unge troen og gode tros-forbilder. Jeg registrerer også med glede det gode arbeidet med ungdomslederkurs både lokalt og for prostiet som helhet. Lykke til videre med et arbeid som er avgjørende viktig både for kirkas nåtid og framtid.

7 Samarbeid kirke – barnehage og kirke - skole

Denne visitasen har på en særlig måte vært preget av visitasens gode forarbeid og den samhandlingen mellom ulike offentlige instanser og kirka som har vokst ut av dette. Jeg har fått møte barnehagelederne og et samlet lærerkollegium for grunnskolene i Indre Fosen. Dette ble møter preget av stor åpenhet, gjensidig respekt og invitasjon til samarbeid og samhandling. Her ligger det til rette for gode relasjoner og bedre forståelse av vårt felles ansvar og ulike muligheter for å bidra til inkludering, verdiformidling og gode oppvekstrammer for våre barn og unge.

I møte med barnehage og skole er det også viktig for kirka å tilby sin fagkompetanse på religion og livssyn, på etikk og verdispørsmål. I et livssynmangfoldig og et livssynsåpent samfunn er det avgjørende at vi har god kunnskap om hverandres dypeste identitet og verdier slik at vi kan møte hverandre med respekt og unngå utilsiktede krenkelser.

Stor takk til prost og oppvekstsjef for god tilrettelegging.

8 Kirkemusikk og kulturengasjement

I visitasen har vi både møtt et bredt musikalsk uttrykk, dyktige kirkemusikere, gode kor og flotte musikalske krefter. I kirkene må det både gis rom for kunstmusikk av ypperste kvalitet og for et bredt folkelig og folkemusikalsk uttrykk med røtter både i allmenkulturen og i den lokale kulturen. Kirka og kirkerommet skal romme alt det som kan være der med tente alterlys. Her spiller

organistene en viktig rolle, både i gudstjenestelivet og som brobyggere til det lokale musikklivet.

Akkurat dette var denne visitasen et strålende uttrykk for. Vi har møtt dyktige kirkemusikere i et bredt anlagt samarbeidsprosjekt med kor og andre musikere for å bidra med kulturelt lim i prosessen med å skape et nytt vi i Indre Fosen kommune. Et flott bidrag fra kirkelige medarbeidere som jeg vil fortelle om med begeistring i ulike sammenhenger. Dette handler også om kirkas samfunnsoppdrag – å være kirke på en slik måte at det fremmer stolthet, tilhørighet og bolyst på vårt sted – å være kirke for alle – folkekirke.

9 Museet Kystens arv og kystpilegrimsleia

I Stadsbygd er det tre bygg som ligger tett i tett: et båtbyggeri, den gamle fredede prestegården som snart er 250 år, og museet «Kystens arv,» som er heilt nytt. Museet er et formidlingssted for kystkulturen: Den store veven av historie, handverk, kunnskap, fortellinger og livsfølelse som binder kystens folk sammen. Sist sommer var Stadsbygd stoppested da Kystpilegrimsleia, ruta fra Stavanger til Nidaros, blei åpna. For pilegrimsteologi og –tradisjon er det åpnet et nytt, stort rom med Kystpilegrimsleia: tenk på alle forestillinger og talemåter om den kristne tro som knytter seg til *havet!* Dette er en stor rikdom som kan brukes. Jeg håper at Kystens Arv og pilegrimsarbeidet, som er helt i startgropa her, kan finne gode måter å utvikle og berike hverandre på, og at den gamle prestegården, og alt det den rommer, kan inngå i dette samarbeidet.

I denne sammenhengen er det også på sin plass å rette en stor takk til alle de som bidro til at Rein kirke var «Åpen kirke» sist sommer. Åpne kirker verdsettes og etterspørres overalt der pilegrimer ferdes.

10 Diakoni og institusjonstjeneste

Diakoni er kirkas omsorgstjeneste og evangeliet uttrykt i nestekjærlighet, inkluderende fellesskap, vern om skaperverket og kampen for rettferdighet. Diakonien sin oppgave er å holde sammen kristen tro og troens hverdagspraksis i et systematisk arbeid. Diakonien sin oppgave er å verne den sårbare og støtte den lille, å ha blikk for den som faller utenfor og trenger støtte i møte med hjelpeapparat og komplisert byråkrati. Slik har jeg møtt diakonien under denne visitasjonen i møte med innvandrerkvinner på Torsdagsklubben, i et spennende møte med lederne for barnevernet, for kommunens helse- og omsorgsinstitusjoner og på Rissa helsetun.

I en kommune som tar imot og bosetter flyktninger, utfordres også kirkas diakonale raushet, gjestfrihet og våkenhet for de utfordringer og behov som er knyttet til våre nye landsmenn. Derfor har det vært en stor glede å oppleve hvordan både kommunens ledelse og kirkas ansatte har fokus på å inkludere og legge til rette for trivsel og tilhørighet.

Kirkas livssynskompetanse kan være god fagstøtte for de ansatte og kirka ønsker å være en god samarbeidspartner for å legge til rette for at alle skal kunne utøve sin tro eller sitt livssyn. Så har det også vært en stor glede å få møte kommunenes institusjonsbeboere og oppleve hvordan beboernes åndelige behov ivaretas på en god måte i samarbeid mellom kirka og institusjonene.

11 Møte med fellesrådet og kommunen

I møtet med fellesrådet og kommunen er jeg glad for å registrere de gode relasjonene som preger samarbeidet mellom kirka og kommunen. Møtene med alle kommunale samarbeidspartnere har vært preget av usedvanlig åpne dører, av stor tillit, gjensidig respekt og sterk vilje til samarbeid og god samhandling. Sammen med prostens har kommunen vist et uvanlig sterkt engasjement i å forberede denne visitasen. Det lover også godt for videre samarbeid om barns oppvekst, helse og omsorg, kultur, bygg og eiendom. Som kommunen for øvrig har fellesrådet trange økonomiske rammer og mangler ressurser både til nødvendig vedlikehold og større investeringer. Men en god dialog og felles gjennomgang har etablert en felles forståelse at status for bygg og anlegg og lagt grunnlaget for en god dialog med kommunen om helt nødvendige basisbevilgninger både for god drift, vedlikehold og kommende investeringer.

Både kommunen og lokalkirka er godt i gang med den omfattende prosessen som det er å skape et nytt gamle Rissa arbeides det med framtidig soknestructur. Samtidig står kirka som helhet nå midt inne i omfattende omstillingsprosesser. Relasjonene mellom stat og kirke er endret. I en tid hvor mye er i støpeskjeen, er det viktig å understreke at Den norske kirke er mer «kommunekirke» enn «statskirke»: Relasjonen til kommunen berøres ikke av at båndene til staten er løsere. Kirkas oppdrag er å være folkekirke – kirke over alt og for alle. Da er det snarere slik at relasjonen til kommunen må styrkes. Det har jeg opplevd sterk vilje til både fra kommunene og fra kirkas folk. Vi skal og må stå sammen om å bygge gode lokalsamfunn hvor kirka skal være til stede for alle både med fotfeste og nåde, med håp og himmel.

Indre Fosen kommune er det nye fellesskapet som er etablert og som skal vokse og trives og bli et nytt godt fellesskap å leve i for alle innbyggerne. I dette vil kirka også være en konstruktiv samarbeidspart. Vi låner ordene fra «Vi er heime no» og forfatteren , Sølvi Dahle Lauvsnes om hvordan fellesskapets sang skal gro fram, og bli til:

Ein tone som alle skal høyre - Ein vals som alltid blir spelt

Og visa går rett inn i øyret - Refrenget blir sunget og delt

Vi er heime no – vi er heime no!

Til slutt: TAKK. Et stort takk for gjestfrihet og varm mottakelse overalt!

Gud velsigne Leksvik og Stranda, Stadsbygd og Rissa, Hasselvika og Sør-Stjørna menigheter!